

עיתון סופרלום תחילת שנה

עיתון ביה"ו תפ"ג | גיליון מס' 1 | ספטמבר 2008 | תשרי תשס"ט

דבר הקערבת

הנה אנחנו, עומדים כאן, מול ראש השנה, כשמסביבנו ובתוכנו שאלות כל קר גדולות. על עתיד בית הספר, על המערכת שלנו, על תחום העניין שלנו ועל הקיום שלנו בכלל. החודש הראשון ללימודים עבר והואתו עברו אין-ספרחוויות מסעירות יותר ופחות כמתבקש ביב"ס כמו שלנו, מדינה כמו שלנו ועולם כמו שלנו. והנה אנחנו עומדים, חברי מערכת העיתון של שנת תשע"ט,אים להציג לכם עיתון זה שהשבעתם בו כל-כך.

ועכשיו, לבשורה המשמעותית ביותר:
העיתון הזה יצא לראשונה גם בגרסת אינטראקט. אחרי דיונים וشكilonות של נתונים
הקשרים לע.LogWarningות, בית הספר, לתקציב ולסביבה, החלנו שהגיע הזמן שנתחיל
להציג את עיתון בית הספר גם בגרסה זו.
לא יותרנו על הדפוס! כל עיתון גם יעלה לאתר וגם יודפס ויחולק לכיתות. מספר
מצומצם של עיתונים יוצג לכל כיתה, וכל הרוחה בכר יהיה מזמין לקרוא ולהחזיר למקום
האחxon.

אם, חבר המערכת, רואים במודל זה מודל נכון ורצוי. כמובן, העיתון הוא לא רק שלנו,
וכאן אמ' מבקשים בכל לשון של בקשה – הנקודות, הCAF, והaicots – **תלויים** גם בכם.
כדי להשתכל ולהשתפר אם חיבים לשמע את האמירות, הדעות וההערות שלכם על
הגשת העיתון, ועל העיתון בכלל.

אם לא מתקיימת מנגנון של איסור על הפעלה, ניתן לטעות ולחטא. מנגנון זה יכול להיות מושג באמצעות שילובם של מנגנונים שונים, כגון:

וות', וכן הלאה.

28 / 9 / 08

ליליה פִּי, עמידת שִׁילָה, עופר לְוִי, עמֶרֶת דּוֹד,
מנדייר שרבע, אלה גורדינסקי, דחרש שדות, אוֹר
אלמוני, שלֵי כַּרְמֵל, איילית פרידמן, אודליה בן
דודו, אוריה גָּלְעָד, גָּלְעָד אַרְתָּח, מאור נִיְסָן,
כרם הַלְּל, רועי נַחֲמִיאָס, שלֵי אַבְנִי.
אגם: תמר אוגד.

בברכת שנה טובה
ובלי בדיחה גסה,
המערכת.

עמוד 10 שומעים.
מה שאתם לחיות... **100 סיבות טובות**

לילה מביאה את
האנטומיה של
הפחד.
עמוד 7

**סדרת ראיונות
של ילדים חדשים
וישנים לקרהת
תחילה השנה.
עמוד 5**

לא מובן מآلוי:
התפתחויות הקיימות
בנושא בית הספר.
עמוד 3

דבר המנהלת

שלום לכלום,
בטקס פתיחת השנה, כמו שנה, שר המורים שיר. מסורת היא מסורת ולמרות שחלק מהמורים מתייחסים ונתקנים אחרת, חלק מאיתנו עומדים רק מתוך סולידריות והקהל ממילא נרגש ועמוס מכדי להקשיב למלים, אנחנו בוחרים כל שנה את שיר הפתיחה מתוך מחשבה שככל מילה חשובה.

השנה שרכנו שיר יפה, עם מלמים יפות ומרגשתות ומנגינה נעימה ומדברת, ונדמה כאילו עליון הוא נכתב.
זו הייתה ההרגשה שבלב אצל כולם, ביום פתיחת שנת הלימודים. תקראו ותבינם...

מי שרubb ימצא אצלו פט של לחם
מי שעיף ימצא פה צל ומיא באר
מי שסוכתו נופלת
חרש יכנס בדלת
חרש יכנס ועד עולם יוכל להישאר.

זה הבית שבניו
זה הארון שנטעם
זה השביל וזהו הбар
מי שבא לפה אחיהם
מי שבא יסב איתם
והשער שוב לא יסגר.

מי שרubb ימצא אצלו פט של לחם
מי שעיף ימצא פה צל ומיא באר
מי שסוכתו נופלת
חרש יכנס בדלת
ותמיד יוכל להישאר.

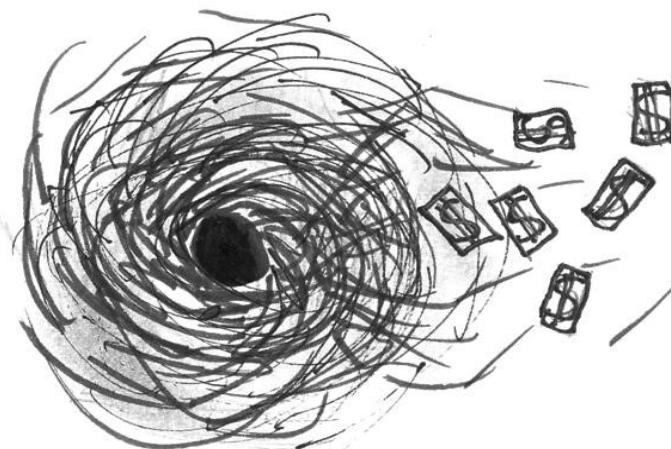
צל ומיא באר
מלים: יורם טהרלב
לחן: לוי שער

במדרון ליד הוואדי
עץ השקדייה פורח
באויר ניחוח הדסם
זה הזמן לפני הקיץ
שעריו הלב פותח
ותמיד ברוכים הנכנסים.

בימים אשר אלה
מחכים עד בוא הליל
מחכים לצעדים קרבין
לא סוגרים את הבריח
לא עצמים את העיניים
בימים אלה מקשיבים.

ועכשיו כשהעתקתי את השיר גליתי שהמלחין הוא איש צנوع, שהוא מורה של למוסיקה בבית הספר היסודי. סיפרו שהוא מלchein ואיש חשוב, אבל עברו הוא היה עליה חדש, שלבש בגדים קצר זרים, דיבר עברית במבטא מצחיק, ולא כל כך הבין את ילדי העמק הצברים. אם אנחנו מבונן לא כל כך הבנו אותו. תמיד אהבתני מאד את מנגינת השיר זהה, ועכשוו, עוד יותר.

שנה נהדרת לכלום
באהבה
תמר

מה קורא?

פתחת בית"ס / אלה גורודינסקי

להפעיל לחץ על משרד החינוך, על מנת שיבנה מבנה חדש לבית הספר. אכן נכנס תפקידם של התלמידים, שעשו את הצעד הראשוני לכיוון המאבק. היה עליהם לשכנע את משרד החינוך להסכים לבנות מבנה חדש, שבב חשוב מאוד בפני עצמו. נראה שזה עבר בהצלחה משומש שום אחריו, גילינו שיש הסכמה ויהי מבנה!

از משרד החינוך אישר את הבניה, אבל רגען המועצה לא מרפה. הביטול של פיטורי המורים, הפתuron למקומם ביה"ס והחרזרת כל העובדים, על זה פאקם עם המועצה במהלך הקיץ האחרון.

בסוף דבר, המועצה ובית הספר הגיעו להסכמים שאפשרו את פתחת בית"ס והחזרת המורים והעובדים. ההסכמים אמורים שנגן התעשייה ומועצת תען מוכנים להחזיק את בית"ס עד שנה, כפר ורדים יקבלו אותן בשנה הבאה ומשרד החינוך מתוחייבם לבנות מבנה. הפתuron אינם מכ פשטוט כפוי שהוא נראה. אפילו אם בית הספר עברו, בתקווה שמשרד החינוך יעמוד בהבטחה הפעם, המאמץ על שמירת העקרונות והיסודות של בית"ס יהיה הרבה יותר קשה.

במידה והפתuron לא יושג, ומשרד החינוך לא יבנה את המבנה החדש, בסוף השנה, האיים על סגירת בית"ס עליה מחדש והפעם זה יהיה יותר רציני וקשה מההפעמים הקודומות. חשוב לציין, שככל הצדדים התchingבו שגם לא יהיה פתרון של בניה, בית"ס יסגר. לכן, חשוב מאוד לא להירדם בשמיירה, כפי שאמר דבר. לשמור על עրותן, לדאוג שבתקציב הקרוב של משרד החינוך יש מספיק כסף לבניית בית"ס כפוי שהתחייבו, ואם במקורה הכי גרווע, הדברים ידרדרו, יש יצאת למאבק, לא להפסיק לפעול, משומש שאין לו דמן!

אני מודה לך בזבוב על שפינה מעט מזמן היקר, ויש לך דבר ולעדך אותו בקשר להכל. הדבר היה רוצה להזמין לתלמידים, לאנשי הצotta, לתמרא, לעמותות ההורם, לארגונים של המורים והעובדים; למרים ארמן ולעדי, עורך הדין שעבד אליה. כל מי שעבד והאמין שביה"ס יפתח, המורים שלא הילכו לחפש עבודה אחרת, וההורם והילדים שלא חיפשו בת"ס ספר אחרים. אז אל תשחו להמשיך לעבוד, ושתהייה שנה ננדרת לך. אלה.

הקייז האחרון העמיד בפני בית הספר שלנו שאלות רבות, ממשימות לא מעט, והרבה מאד שעות עבודה. אנשים רבים השקעו כל כך הרבה זמן בשבייל שבית הספר יפתח לילמודים השנה, ולאחר מאמציהם אין-סופיים, הם הצליחו. אבל מה בעצם קרה? למה מלכתחילה בית הספר היה במעין סכנה? מה קרה? מי היה שותף? והכי חשוב, למה, לפחות בכלל לא רוחים אותם כאן?

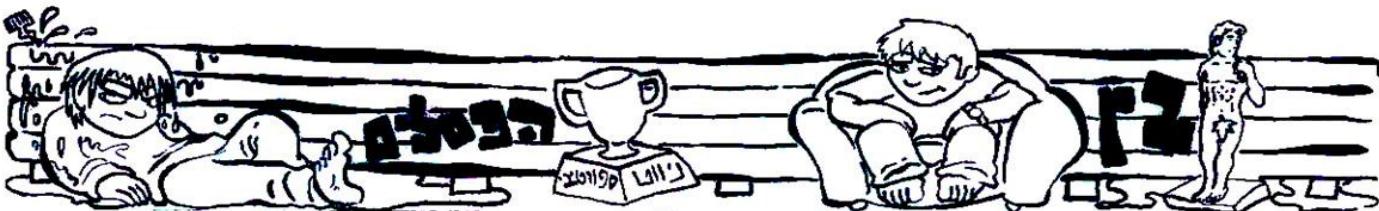
ב כדי להבין מעט יותר בעניין ולהבהיר את הדברים, ישבת בדרכם עם מדבר כל מה שקרה.

גילית, שמאחוריו כל מואב מסתירים כמה גורמים. במאובק על בית הספר, היה מדובר בהמון גורמים. החל מגן התעשייה, בבעלותו של סטף, שבכללו מעוניין להשתמש במבנה בית הספר למפעל תעשייה, דרך משרד החינוך, שאחראי על העברת בית הספר מהמבנה המקורי למבנה קבוע, במועצה שמסוגלת לטפל במבנה בית הספר כמו מועצה רגילה ולא כמו מועצה ללא תושבים. גם המועצה עצמה, נטולת התושבים, שלפיה בית"ס צריך להיות עם ניסיון וכספים, ובסופו של דבר, גם בית הספר, שבו הסייפור רק מתחיל. אבל לפני הכל, קצת על כל דבר.

אז מה החלק של המועצה בסיפור? המועצה של גן התעשייה, היא בעצם מועצה ללא תושבים. מועצה כזו, היא לא מועצה מתאימה במיוחד לניהול בת"ס, אלא אם כן, לדברי המועצה, מדובר בבית ספר שמכשיר עובדי תעשייה. מסתבר שהמעצה הסיקה שבית הספר שלו הוא לא מסוג בת"ס הספר הללו, ולכן ה策ירה בכך שאין להם שם דבר נגד קיום בית הספר, אך זה לא באחריותם.

מה בונגע למשרד החינוך? הם בסך הכל הבטיחו מבנה, לא כמעט פעמים, ולא קיימו. הרבה אנשים שתשלו ברוחבי בית הספר יכולו לספר לכם על יותר מקרה אחד, מקרה שבו בית הספר היה צריך לעבור לבנייה אחרת: יחיעם, עין-יעקב, קרמיאל וכו'.

ובכן, הגענו לבית הספר, הגיע הזמן להבין מה קרה פה. כל כך הרבה עבודה, כל כך הרבה אנשים, כלום פועלם לשם מטרה אחת – לפתח את בית הספר בשנת הלימודים הקרובה. הנהלת בית"ס, עמותות ההורם, המורים וההסתדרות הכללית שכוללו את העובדים המנהליים. לאחר שהובן שהספר ולפטר את המורים והעובדים. דברים אלו נעשו כך:

מה קורא?

סדנת עיתון / דרור שדות ואלה גורודינסקי

הבוקר עליה, השחר מפציע, אפילו הציפור עוד לא הגעה. כבר קמו להם שמחים ורעננים, חברי עיתון "בן הפסלים". מדי יום, מוקדם בבוקר, היו מגעים אחד ומתחילה את היום גדוש הסדמאות שמצויה להם. כבר בבוקר ים ראשון התחלו הכתבים המוכשרים, עמיות, אוריה, אודליה, עמר, דרור, גיל, אורן, יעל, אלה ולילה, בתרגול מרענן ומשעשע של ראיונות וכתיות כתבות רפואי אחד על השם. לא עבר הרבה זמן עד שחברת העיתונאים המוכשרים עברו לחקר את העיתון, למדוד על מטרותיו ועל התפתחותו במהלך השנים. אחרי בוקר שכזה, חברי הסדנא לא יכולו להתפרק עוד והתנהפו על האוכל ללא רחמים. שבעים ומרוצים, עברו לכטוב ביצירתיות מרובה עם לילה. החכמתם ולמדתו, אך איך אפשר להמשיך בסדנא בלי לדעת מה התפקיד שלהם? במרק' ובכיף, עברו לסתור על תפקיים וחוץ מלבחור תפקיד גם המתאמים כמה. את סוף היום העברנו בדשא, בקורס הלא אופייני לאמצע אוגוסט. אליהם הגיעו יקיר בן משה המשורר המהולל, והעביר לנו סדנא שלא מעהולם הזה על סוגים ובניהם של דמויות בעיתונות.

ביום השני, קצת פחות נמרצים, הגיעו היישר לבית של בין הפסלים, הלא הוא בית ספר תפן. את הבוקר העברנו בהבעת דעתם בחרצותבמארים, כתשובה או בחיקוק למאמרים אחרים.

עריכה לשווית היא החשובה מכל, הרי כולם כתבים מהולמים ונמרצים, אז מה, שנכתב על הפנים? يول העבירה לנו שיורט מדיינים, על חוקי עריכה וטקסטים מוזרים. כמובן, אם בחרנו להיות עורכים גרפיים, מצטרך ללמידה ערכה גרפית בתוכנה הנגדית, פאבלישר. עם חיבור גדול על הפנים, אורי הסביר לנו לבדוק מה זה סמכותות, רקטות וחוקי עריכה נכון.

בבוקר השלישי, ככלם כבר היי גמורים, אבל שינו מותניים והיכנו את עיתון הסדנא. עכשו כל מה שנשאר לחבר המערכת לעשות, זה לעבור את השנה הקróביה בלי בעיות, לכטוב מלא כתבות מגיבות ובעיקר ליהנות.

השבוע הראשון ללימודים / מאור נייס

היום הראשון ללימודים, כולם רעננים ושמחה (כן בטח), שلت גדול מעל הדלתות של חדר מורים וברכות חסרות פשר בצד' הקיר בכיסה לבית הספר.

כולם בוחנים את הנסיבות החדשנות שלהם, ומדוברים על איך היה החופש, אפילו שאין מי שיקשיב להם.

כולם משחקים בהפסקות וחוזרים נרגשים הביתה.

היום השני ללימודים, ריח רגלים יחפות עם כל מישחו חדש שנכנס לכיתה, ככלם כבר מכירים את כולם, משחקים משחקים שונים, מדברים על דברים שונים וקרו ממשיכים את רוח היום.

היום השלישי ללימודים, די כבר, נמאס. רוצים הפסיקות, רוצים חופש גדול, לא רוצים ללמידה אבל אין ברירה,vr זה יהיה כל השנה.

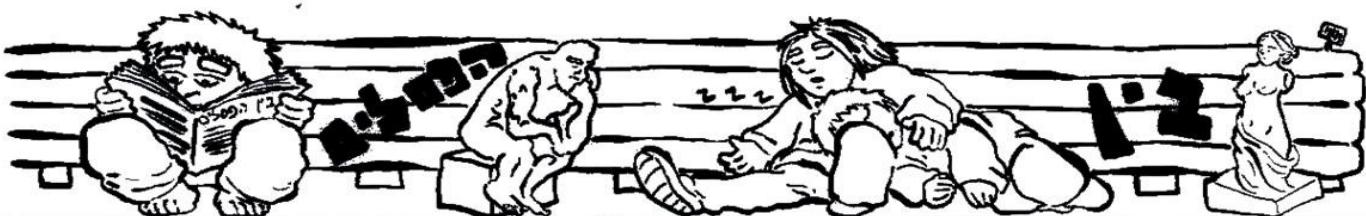
יצאתו לשטח לראיין מספר פשוט עם על שלושת הימים הראשונים ללימודים.

ראיון מס' 2:

ראיון מס' 1:

- ש: א' 1, מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי ללימודים?
- ת: ראשון 8, שני 7 ושלישי 5.
- ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
- ת: אכלת. היתי נורא ורעב.
- ש: האם אתה נהנה להשחתת את רכוש בית הספר?
- ת: לא ממש בשנה שעברה.
- ש: מה אתה אוכל בהפסקות?
- ת: אוכל. (הערת שלויים: מוזר...).
- ש: מה עוד יש לך להוסיף?
- ת: ד"ש לכולם.
- ש: מה עוד יש לך להוסיף?
- ת: כולם.

- ש: ר', מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי ללימודים?
- ת: ראשון 8, שני 7 ושלישי 5.
- ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
- ת: אכלת. היתי נורא ורעב.
- ש: האם אתה נהנה להשחתת את רכוש בית הספר?
- ת: לא ממש בשנה שעברה.
- ש: מה אתה אוכל בהפסקות?
- ת: אוכל. (הערת שלויים: מוזר...).
- ש: מה עוד יש לך להוסיף?
- ת: ד"ש לכולם.

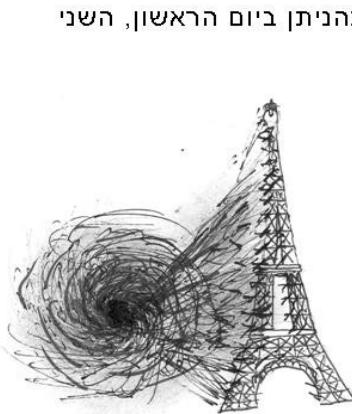

מה קורא?

ראיון מספר 6:

ש: א' 2, מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי?
ולימודים?
ת: ראשון 2, שני 3 ושלישי 4.
ש: מה עשית בהפסקה
הראשונה?
ת: התעדכנו.
ש: האם את נהנות להשחית
את רכוש בית הספר?
ת: לא.
ש: מה את אוכל בהפסקות?
ת: סנדוויץ או יוגרט.
ש: מה עוד יש לך להוציא?
ת: שתהיה שנה טובה.

ראיון מספר 3:

ש: א' 2, מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי?
ולימודים?
ת: ראשון 10, שני 10 ושלישי 9.
ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
ת: עבדתי בספריה מאוד קשה.
ש: האם אתה נהנה להשחית את רכוש בית הספר?
ת: לא. (הערת שלויים: בעצמות).
ש: מה אתה אוכל בהפסקות?
ת: פירות ופירות.
ש: מה עוד יש לך להוציא?
ת: כייל שחתילה השנה.

ראיון מספר 4:

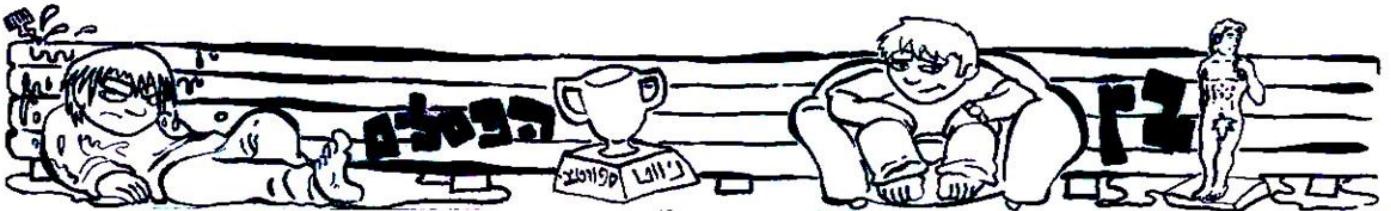
ש: ב', מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי?
ולימודים?
ת: ראשון 8, שני 5 ושלישי 5.5.
ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
ת: הלכתי לטיזל בחוץ ואמרתי לאנשים שלום.
ש: האם אתה נהנה להשחית את רכוש בית הספר?
ת: לא.
ש: מה אתה אוכל בהפסקות?
ת: בד"כ פיתוח עם עצה.
ש: מה עוד יש לך להוציא?
ת: דבר קשה הוא התענג...

ראיון מספר 5:

ש: י', מ-1 עד 10, כמה נהנית
ביום הראשון, השני והשלישי ללימודים?
ת: ראשון 6, שני 7 ושלישי 5.
ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
ת: כדוגל.
ש: האם אתה נהנה להשחית את רכוש בית הספר?
ת: לא ממש.
ש: מה אתה אוכל בהפסקות?
ת: הרבה דברים.
ש: מה עוד יש לך להוציא?
ת: שהילדים החדשניים בכיתה שלי הם סבבה.

ראיון מספר 8:

ש: ז', מ-1 עד 10, כמה נהנית ביום הראשון, השני והשלישי?
ולימודים?
ת: ראשון 10, שני 7 ושלישי לא ידע.
ש: מה עשית בהפסקה הראשונה?
ת: פגשתי תלמידים מהשכבה הקודמת.
ש: האם את נהנות להשחית את רכוש בית הספר?
ת: לא, אני סובלת.
ש: מה את אוכל בהפסקות?
ת: מסטיק מלון חמוץ מאד.
ש: מה עוד יש לך להוציא?
ת: שיגע החורף.

מה קורא?

סוף העולם / רועי נחמייאו

אולי לא יצא לכם לשמע על כך, אבל לפני שבוע בערך (10.9.08) אירע "סוף העולם". כולם היו בלחץ (חילק לא...), בפחד ונשמעו משפטים כמו "אני לא רוצה למות" ו- "אני צער מידי". מה שלא סיפרו לנו אלא שידענו רק מאותה הימים, זה שהניסוי לא עמד להיכשל. עדין לא נרגענו, היטו חיבטים לנסוע להאות את הניסוי במועד עינינו, אך מכיוון שלא היה כרטיסי טישה לשבוע הקרוב ומולנות בגבבה (ומפאת חוסר התקציב) החלטנו להסתפק בטלוייזיה של חדר מדעים. "ראינו" את הניסוי, מחיאות כפיים ואכזבה מצד כולן שכן חשבנו שייהי יפה ונראה מה קורה במנהרת, אבל מה שקיבלנו זה לחיצה על כפותו, מחיאות כפיים ואכזבה מכל העין. אפילו שני ילדים ישבו מתחת לשולחן והאזינו לשירים עליזים כמו "סוף העולם". ממבטם מתחת השולחן אומרים הדברים:

מה הייתה נקודת מבטך מתחת לשולחן?
שהערסים של כיתה ט' הם ערסים.

למה עשיתם את זה?

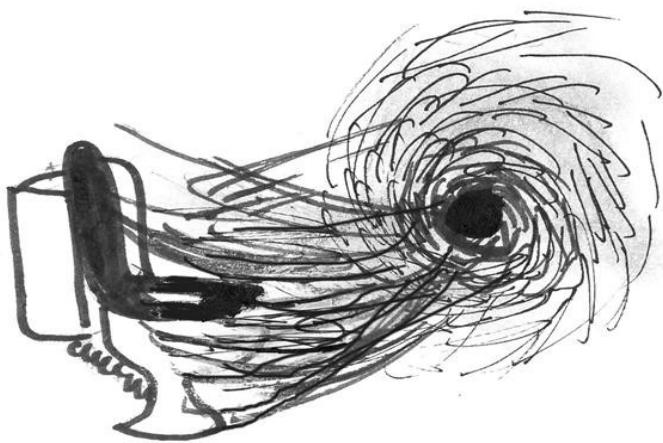
ובכן, הדבר נעשה באמת עקב הריסות העולם, ואמנם יבואו אליו עכשו הערסים של כיתה ט' ויגידו שהוא לא נהרס, אז הנה ההסבר:

העולם נהרס עקב 3 דברים: קפיטלים, הלשון הארכאה של תרבויות המערב, והערסים של כיתה ט'.
אם טיפה להתפלץ: בעקבות החיבור הקפיטלייטי שלנו המחשבה הראשונה שלנו היא על עצמנו. אכן, גם פעם היה הדבר,
אבל היום הוא אפשרי, ובכך שאתת מאשים רק את עצמן ואת העוגג הבא אחר, אתה יוצר חברה כוכב בלבד.
כשלכל אחד יוכל מהישן שלו, ובכל זאת מתחרת לנו הלשון הארכאה של תרבות המערב שמליקת את כל רצונותיהם
והערסים של ט' הם פשוט הרס, אין כל צורך להסביר.

מה אתם חושבים על האנשים שלא עשו את זה?
הם סבבה, חז' מהערסים של כיתה ט'.

מה אתם חושבים על הניסוי?

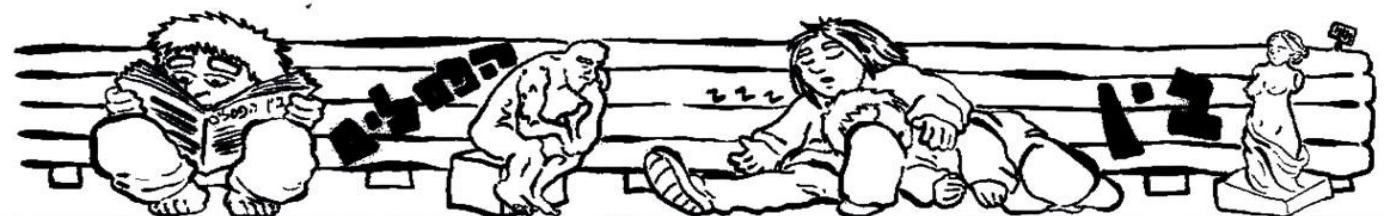
אני חושב שהוא נורא ואני, סוג של חטא היורה של האדם
שמחק לו עם העולם.

המערכת אינה אחראית למעט מקרים מסוימים
(שהזו אינם אחד מהם) לכל סוג ההצלחות ו/או

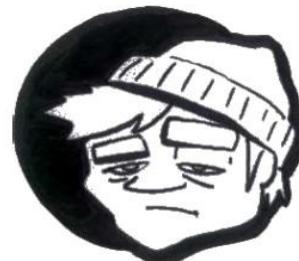
הכחות ו/או השפלות ו/או כל סוג הפגיעה
הנפוחות למעט מקרים מסוימים של הփחתה שם
האדם ו/או הקבוצה תוך כדי רמייתם כבודו כאזרחה
ו/או תלמיד או מורה ו/או הורה בקהלת בית הספר.
למערכת העיתון מחלוקת צנוריה שתפקידה הוא
למנוע הफחות אלו שעובדות את גבול הטעם
הטוב, ולמנוע מקרים דרמטיים לשמו הטוב של
האדם.

אם מתנצלים מראש על כל פגיעה שלא צומירה
מטעני חופש הביתי ומקווים שתיהיה לכם המשך
קריאה נעימה.
בתודה וסילחה מראש, מערכת העיתון.

פחד מוכר, פחד ממוכר? / לילה נוי

"לא צריך סיבות בשיל לפחד", אומרת גברת רוזה בספר (שכלכם תלמדו נראה לגבירות, או אולי אפילו לומדים עכשין) "כל החים לפניו", אבל למי שחויר סיבות כללה, הרי שתמיד מזמנת לנו התקשרות סיבות מצוינות. ואנחנו ממשתפים אליה פעולה בדיקות של מכורם, לפחות.

התבצורתו של איתי מתחת לשולחן ביום חג מאיצ' החלקיים נראהיה לי מצחיקה ומעינית (מומלץ לראיין אותו במושא), עד שראיתי לידים מסתובבים לחוץם ואפליו בוכים מרוב חשש לחים על פני כדור הארץ. בלי קשר למונעים המדעים לקיים את הניסוי, מכרתי ביום זהה שהഫודה היא דרך מצוינת לשלוות בהמוניים. יומם לאחר מכן, כשהנמצאה רוז המשכנה, מכרתי בה שוב. כמה שליטה יש לנו בכלל על מושאי השיחה שלנו? העיתונים, הטלוויזיה והشيخה הכללית רווים באימה בזמן האחרון. כמו סרט מתח או סדרה רבת-Րיטיג מתמלאים שיחות החולין, פתיחות הבוקר וחולקים בתודעתנו בעניינים מבועתיים.

מה המפיע, אני שאלת את עצמי, להפחדות הללו? פחד הוא עבי תמרור אזהרה חשוב.طبعו לפחד בחושך, כי שדה הראייה מצטמצם והסכנות יכולות להיות רבות יותר.طبعו לפחד בגביהם, כי עלולים ליפול. הפחדים המונחים אליהם דרך אמצעי התקשרות חදו להיות בראים עבי. למה חשוב לילדים קטנים (או גדולים) להיות מודכנים בכל שלב ושלב בהיעלמותה של רוז הקטנה? כדי שעיתונים ימכו בכמות גדולה יותר, או כדי שטכל להרחק את עיסוקם בעצםם ובועלות המתחללים סיבב לעבר "ריגוש" גבוה שאנו נגע לכולנו, אלא רק לחלקנו?

צדקה ש' כשאמירה בכתה ש"מה הטעם ללמוד אם כולנו הולכים למות?" ובאמת החזרות הקולקטיביות מעלו את שאלת הימים-יום, המאמצים הקטנים והשגרתיים שלנו לקדם את עצמן ואת סביבתנו, גורמת להם להחוור ולדחות אל מול "הדבר האמתי" – הפחד הגadol. אין ספק, ישנו דברים מפחידים מסביבנו, בתוכנו, כל הזמן. אבל אנחנו לא מחווים לריטיג, לא מחווים לפתח כל בוקר בזוויה החדששה שפקדה את העיתונות. חברה שמחדחת פחות מעזה יותר ויש לה סיכוי גדול יותר להיות בריאה.

אני קוראת לעיתון הבא להתרומות באופטימיות, למחנכים ופטוחי הבוקר לפתו שבוע שלם בנושאים מרגעים ונעים, לנסוט להפחית את רמת החזרות בدم ובעם, ולשים לב שגם בלי פחד, נשאר על מה לדבר, החים יכולים להיות מרגשים גם בלי חרדות.

בתוקוה לשagara לא פחד, אני מצryptת כאן שיר של רימונד קארבר, שאסף "רישות מכלות" של פחדים יומיומיים, וחיבור אותם לפחד הגדל שלו.

פחד / רימונד קארבר

- פחד מפסיכולוגים שיכים עלי פרופיל.
- פחד לאחר, ופחד להגיע לפני כולם.
- פחד מכתב ידים של ילדי על מעטפה.
- פחד שהם יموטו לפני, ואני ארגש אשם.
- פחד מהאפשרות שאצטרך לאור עם אמי, בגיןה המבוגר, ובגאל.
- פחד מבלבול.
- פחד שהוא זהה יסתומים באקורד לא שמה.
- פחד שאתעורר ואראה שהסתלקת.
- פחד מלא אהוב, ופחד מלא אהוב יותר מדי.
- פחד שמה שאני אהוב יהיה רעל לאלה שאני אהוב.
- פחד מהמוות.
- פחד מחיים ארוכים מדי.
- פחד מהמוות.
- אמרתי את זה כבר.
- פחד מהחרדות!
- פחד שיקראו לי לזחות גופה של חבר מת.
- פחד שייגמר לי הכסף.
- פחד שהיה לי יותר מדי, למרות אנשים לא יאמינו לזה.

"המידמה"

בתאריך השביעי לתשע'י בשעה שאיש לא זוכר בוצע פשע חמור ביותר בבית ספרנו. זה קרה בזמן ההפסקה בכיתה להה וnidchat בקומה העליונה של בית הספר. המאזרחים הסתובבו להם, מזודאים שהאויריה התאימה למתרחש.

הכיתה המתה ורעה ואיש לא הבוחן במעשה. שתי נערות מתוללות המשיכו את מרכיבת העיתון נפשו בקצת הכיתה. בעל השער החום ניגשה אל הגינגי'ית ושאלתה אותה אם היא כבר החליטה, הגינגי'ת האנרגטית והחוושת השיבה שכנ. "מה החלטת?" שאלת הריאונה, מצפה לתשובה שמאחרת לבוא. "אנו אכתוב מדור שיקרא מדור פליילם."

"מעולה, על מה זה ידבר?" עני לא בטוחה איך אעשה זאת זה, אבל אני אמצא כל מני נושא לא פליילים ואהפוך אותם לכאהה בעוד אני משלבת בכך יותר מדי הומור עצמי אוironים בדיוניים או קיימים שהוצאו מהקשרם". אמרה בעלת השער החום בעודה מחיה'ת. השיטים נפרדו והלכו לדרך. "אהבתן, סגרנו". מה הטעם במדור פליילים? תתפלאו, כל דבר יכול להתmesh אם רק תרצו בקיומו. עני מינהה שלא הבנתם עד עכשיו מה אני רוצה מכם, אז זו ההזדמנות שלי להסביר. מעתה ואילך אכתוב במדור פליילים בעלי פליילים? תתפלאו, כל דבר יכול להתmesh אם רק תרצו בקיומו. שאלה לא תקשורתן אך לדעתם הם פשע חמור ביותר. אתם לא חשבים שחייבוט באפ' בשיעורים זה פשע? אתם לא חשבים שהפרשנות שאין שtan בשירות בית הספר הן אסורה? טוב, אני מינהה שלא, כי גם אני לא חשבתי כך, אבל זה מה שיש כשי' קיצוצים ברעינות. אחרי שהקדמת, הדגמת, נימקטה, פרטטי, הסברתי וחפרתי אביה אילcum ידעה פליילת מרעישה נוספת כי אחרת מה הטעם בהשאי ל' מקום בעיתון?

"הספרן" מהה שניות!

בזודאי שמתם לב בשנים קודמות לעובדה שיש לכם ספרם מחוררים מלאים בתחרשיים וציורים נטולי כשרון. כמו כולם הניחתם זהה היה התלמיד שהשתמש בספר לפניכם, טיעתם! מאוחריו כל קשוש וכל חתר צדוי לעמוד אחד, "הספרן". "הספרן" המסתורי מתגנב אל הספרייה תחת מסווה של עוזר ספריות ובתמיונות כמעט מלאכת הוא מבצע בספרים את זמנה.

תלמידים רבים סובלים מהמראה המחריד. זו מכיתה ז' אמרה: "לא איכפת לי מהספר אבל על כל עמוד בו כתוב שאינו ALS על זה". מסתבר ש-ז' אכן שלמה על הרשות להמראות שלא עללה דבר. "מכיתה י' ב' מוסר: "זה מעצבן, פשוט מעצבן, אתה בא לפתוח ת'ספר כדי לעשות תרגיל ופתאום אתה רואה על זה קווים וחישובים. זה נורא! איך אחכים ואלמד כאשר ספרי המקנים לי יידע מלאים כבר בתשובות שבחלקו כלל לא נכונות?". אכן, נורא ואיזום.

אתה המורה שהתראייט הגיבה: "אם זה לא היה הוא אז זה היה אחד התלמידים האחרם, הספרים פשוט נועדו כדי שיירשו אותם". אנחנו (כלומר אני) האחראים על הפלילים לא מסכימים, אין לעבור על כך בשתייה, "הספרן" חייב להיעש ולהימצא. במשך ימים רבים ניסינו לאסוף עדויות ולאתרא את הפשע המלווה.

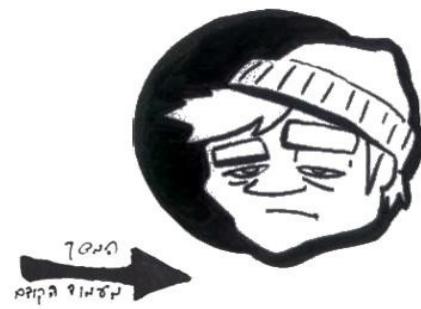
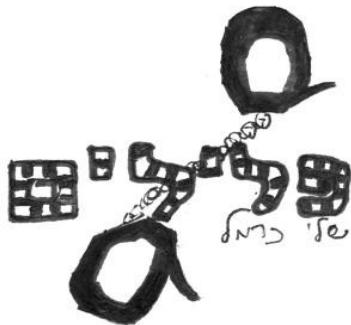
התקם מצלמות בכל חור פעור בקיר (טוג, לא היה תקציב אז התקמן כמה מסטיקים וסיכות אבל זה די אמין) ועקבם אחריו המתועד בהתעניןות אך לצערנו הממצאים לא העלו דבר מלבד אבק. פיפוי בעניין לפקיד זוטר במפקחה (שהיא גוף מקובל למשטרת החשאי בעניינים סודיים ביותר) והוא הבטיח לטפל בכךן.

לאחר שהבטחנו לו פרסום בעיתון, הגיע לבית ספרנו והתחזה לתלמיד מכוער ומקריח שככל לא עורר חשד.

הוא הסתובב במסדרונות העמוסים, התפלח לשיעורי מחול, התבהא מ账号 ספר מתמטייה של בני גורן שהצליח להסתיר את כל שומם העודף ואפי' שיחק קלאוס ברוחבת היסודי שעודו ייחף.

←
כשאו הכהן

לצערם הרבה, "הספרן" טרם נמצא ונראה שניאlez להמשיך ולהיתקל בittelאות איקס-עיגול עקומות וסמיילים פוזלים בספר הלימוד שלם.

- הוי שאשכח -

אלין, אילן ברקאי, 496351 לכל המוניינט. פקיד בכיר, באה וצעיר שמחכה רק לך, אל תהסס!
חשוב לציין שככל הנאמר כאן מופרך לחלוין ואם האמונתם למליה מן הנאמר מוטב שתשקלו אשפוד.
עד כאן.
שלכם,
הginger.

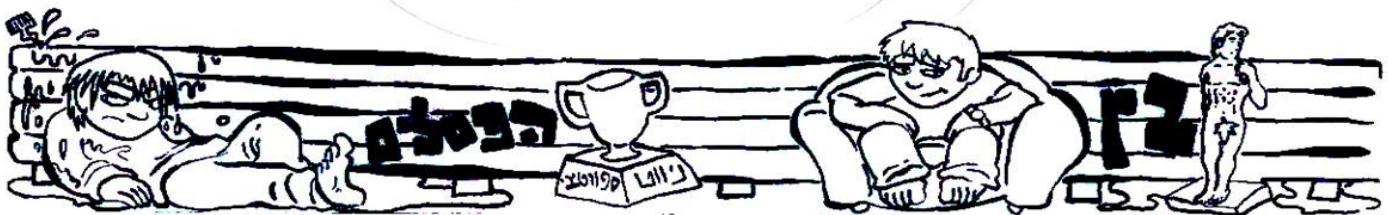
תאוריות החידוד / אוריה גלעד

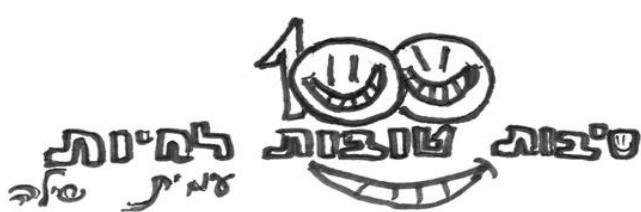
נגיד וככיכול יש יום לימודים, ובאותו יום לימודים יש שיעור, וככיכול אתה נכנסת לאותו השיעור, וככיכול יש לך עייפות ונגיד שאתה העייפות לא מוחדר. אתה הולך (ככיכול) לפח חדד את העייפות וככיכול באאותו שעור שאתה נמצא בו נמצאת גם מורה, וככ יכול לך לא נעים ממה שהיא אומרת, וככ יכול העייפות שלך לא התחדד בזמן שאתה טוילם בשיעור שלאה (כמוון שהcool ככ יכול). וככ יכול לך לא נעים ממה שהיא אומרת, וככ יכול העייפות שלך לא התחדד בזמן שאתה מורה צעקה עליך ואתה, ככ יכול, חדד על השולחן.
באותנו הרגע ככ יכול המורה הרשה לשני אנשים את היום - לך ולמקרה שתתנקה את הכיתה.

לאחר אותו יום מפרק שנהרס על ידי מורה שמצוות התנונות שרירים, אתה חוזר הביתה וככ יכול באאותו הבית יש לך חדר ונגיד שעם קצת מזל גם אמא. אז ככ יכול אתה מספר לאותה האמא הילל על היום האים שלך. אותה האמא שגם לה היה ככ יכול يوم לא קל אמרתך לך לסדר את החדר (שככ יכול אתמול לאותה החדר היה לך קלי). אתה, שרצה לבטל את המזל הרע ששוחרר עליך עטוף ניחוץ לבית, ככ יכול לך, אה מאה שלך, ככ יכול, לא אהבת את הרעיון ולכן, לאחר ויכוח ממושך אתה הולך עטוף ניחוץ מחוץ לבית, ככ יכול לך, אה מאה שלך. הרשה המורה את יומם של תשעה אנשים: לך, אה מאה שלך, ושל שבע המנקות שמאלו לך לעשות יותר עבודה מכיוון שאתה הטעירה.

ככ יכול לאחר שאמא לך לא האצילה לשכנע אותך לסדר את החדר, היא מתקשרת לחברתה הטובה שככ יכול יש לה גם טלפון וגם ילך. ככ יכול אה מאה שלך ספירה את קורות היום לחברתה הטובה. חברותה הפענה בפתע בזיכרון שגם לה יש בן וגם לו יש חדר גם החדר שלו מובלגן ומלא כאום, ולכן, אמרה לבנה שיסדר את החדר.
אותו הבן פאלץ לסדר את החדר ולתת לתריסר החברים שלו לו לילא כל יכולת לדעת כי לא יבוא. וכך אודה מהורה הרשה את יומם של לא פוחת מאשר שיש-מאות עשרים ושלוש נפשות: הרה הן אתה, שבע המנקות, אה מאה שלך, הבן של החברת הטובה של אה מאה שלך, שניים עשר החברים שלו ועוד שיש-מאות תלמידי בית ספר שהגיעו לבוקר לכיות מלוכלות בגל שלמנקות היה עומס והן התפטרו.

כעת לאותם תריסר החברים שלך, שככ יכול לא כולם היו מבית הספר שלך וחיכו לך עד השעות הקטנות של הלילה אר לא התייאשו והלכו רק כשעתיים לפני שההסעות הגיעו. ברגע שאותם תלמידים הגיעו ככ יכול לבתי הספר שליהם הם היו מעט מטופשים ולא ברכה פאלצו להירדם באמצעות אחד השיעורים. ורק, ללא בושה, המורה העירה את אותן תלמידים ועשהה גם להם יום רע וקר כל העניין חוזר שוב ושוב עד שאותה המורה הרשה ככ יכול אה יומם של אותן מלויין אנשים על פני כדור הארץ. لكن, גבירותי המורות, אם מכך תנם לנו התלמידים יצאת מדי פעעם לשחות, לשירותים או סתם להתאזרר בחוץ. אי אפשר לדעת מה יפתח מאותו עניין קטן.

שמעתי שאופטימיות חזקה לאופנה (או: הקדמה)
שלום לכולם.

כבר שנתיים שאין לי מדור. שמי מושפט בין דפי העיתון כנווד, פעם הוא ב"מה קורא", פעם הוא ב"תרבות ועד" ופעמים נדירות, אחרי שכנוים רבים ולבטים שנמשכו ממש עד לא זמן, החלטתי לחת על עצמי את המשימה המלאה עד עכשו יידידי. הקץ, אחרי מחשבות רבות ולבטים שנמשכו ממש עד לא זמן, החלטתי לחת על עצמי את החיים כתובים ולהציג לכם את דעתם והשקפתם על העניין. אלה, ולהציג בפניכם את האופטימיות כדרך הטובה, להציג לכם את החיים כתובים ולהציג לכם את שם של ואהבה לחיים. אין ספק ששמי הנוד מצא כרגע את ביתו, ואני ספק שהזה דבר שאינו גאה בו, החיבור של השם שלי ואהבה לחיים. איך אעשה זאת? בכל מדור אציג לכם עוד סיבה טובה (על פי דעתך, כמובן) ל"למה בכלל לחיות". כמובן שלא אגיע ל-100, אבל אז עכשו, בואו נתחל, ממש מהסוף.

המוות כדרך חיים

בקץ האחרון, באוגוסט, סבי מרכדי נפטר. אחרי 76 שנים של חיים-לא חיים, זה נגמר. הפרויקט הזה נגמר. הדבר הזה הסתיים, היל.

כשעמדי היה שם, ליד הקבר, כבר של אדם והזמנתי לתפילות המאוד-מאוד מכבדות את מעמדו של אלוהים, חשבתי על זה, על הזמן הזה שיש להם. על הזמן שבין "אלוהים נתן" ל"אלוהים לחת" הזה, ככל כך התריד אותן, בזמן ההלווייה. לא יכולתי לסבול את זה, שהזכיר אדם זה להזכיר את אלוהים.

לא יכולתי לסבול את ההקינה הזה של האדם. אז, לא יכולתי לפרש את ההרגשה שלו, כך, אבל עכשו אני בהחלה יוכלה: אני מודה על הזמן הזה, של עכשו, הכמה עשרות שנים האלה שאני שייכת לעצמי. שאף מסfib ואף רב לא יכול לשיר אותן!

אני הבנתי כמה הזמן הזה יקר, הזמן שלו. הבנתי כמה אנשים הפסידו אותו על מלחמות מטופשות. סבא שלו, ששרד את השואה, הפסיד את הזמן שלו, הפסיד את החיים שלו.

סבא שלו, ככל כך בכי עלי, לא זכה לתחווה הזה, שאי כל כך מודה לה, של פריחה מאושר, של התעלות נשפ. נניח אבנים כמו שנני, משוטף אותו בדמיות, נקיה אותו ונטוף אותו עד כלות הנשמה, הקבר הזה לא זכה לראות את הנכדה שלו מתחנתה, הוא לא זכה לראות את הנינים שלו, הוא לא זכה לסייע מבעודה, הוא לא זכה לקשי, הוא לא זכה לשמה פשיטה ממשחק כדורים, הוא לא זכה לכабע עד זוב הדם והוא לא זכה לחירות במשר שעות עד שכאותו הלחים. הקבר הזה לא ירגיש. למה אנחנו כן? אני לא יודעת. כמה שניותתי לא הצלחתי להגיע לתשובה שתספק אותן. מה שאני כן ידעת, זה שתת החים האלו, אני אضل. אנצל בשביי, אנצל בשביי מי שנח עכשו, בדמות אין קץ, בثور הר של דמעות, אבנים וכאב.

ורואה איך שותלים אותו
במטע המתים הגדול
ושום גשם,
אפלן החפן בייתר,
לא יצמיח אותן, שוב
לעלם.
(פרידה /agi mishoul)

זו הסיבה הראונה לחים – החיים עצם. החיים עצם שיש לכם, שהם החופש עצמו. שהם האמת לשמה. שקיבלם, בלי בכלל לבקש.

עד לפעם הבאה,
עמית.

קפטן סטטוס

כרי הַקְמָה וְעַמְקָה

בוש ופואול יושבים בבר.

לפתע נכנס בחור ושאל את המזוג: "תגיד, אלה לא בוש ופואול?"

הבחור פונה אליו: "שלום בחורים, מה אתם עושים?".

בוש עונה: " אנחנו מתכנים את מלחמת העלים השלישי".

הבחור המופתע שואל: "ם, ומה הולך לךות?".

בוש עונה: "ובכן, אנחנו הולכים להרוג 140 מיליון אפגנים ורוכב אופניים".

הבחור משתומם: "רוכב אופניים?!".

בוש פונה לפואול ואומר: "אתה רואה? אמרתי לך של אף אחד לא יהיה אכפת מ-140 מיליון אפגנים".

שלושה עמים התווכחו מי יותר מפותח. בהתחלה באו הרוסים ואמרו: " אנחנו הראשונים שהטסנו חילית לחיל".

באו האמריקאים ואמרם: " אנחנו עקפו את כולכם, אנחנו עומדים לכבות את המשמי".

שואלים אותן הרוסים והאמריקאים: "איך אתם יכולים לעשות את זה? אתם תשרפו עד לפין שתגיעו לשם".

از אמורים הקרים: "יש לנו תוכנית, אנחנו נבוא בלילה".

שני עובדי משרד החילטו שנמאס להם והם רוצים קצת חופש מהעבודה.

פתאום המנהל נכנס לחדר וראה את אחד העובדים תלוי הפור על הקיר וחושב שהוא ממורה.

הוא אמר לו מיד: "אני רואה שאתה קצת השtagעת קח לך קצת חופש ותחזור לשטרגי ישטרטגי יותר טוב".

האיש אמר את הדברים והלך הביתה.

פתאום העובד השם שהוא במשרד אורץ את הדברים שלו וגם מתכוון לлечת

הביתה.

המנהל אומר לו: "הלו הלו, לאן אתה חושב שאתה הול?".

האיש עונה לו: "איך אתה מצפה שאני אעבד בחושך?".

לילא אחד, לאחר מסיבה פרועה, הזמין בחור אחד זוג חברים אל הדירה החדששה שלו.

באופן די משוגע, כשהוא שיכור לgambar, החל להציג בפניהם את הדירה.

כשהגיעו אל חדר השינה הם הבינו בפעמון נוחות ענק! תלוי לו ליד המיטה.

כמובן שהחברים שאלו על פשר הפעמון הענק, והשיכור ענה להם שזה בעצם

"שעון מדבר".

אחד החברים היה המומם מהתשובה ושאל: "איך זה עובד?".

השיכור לקח את המוט מעץ שהיה ליד והכה בעצמה על הפעמון. במשר

מספר שניות סבלו החברים מהרעש הطارה שנוצר מווירציות הפעמון אך עדין

לא הבינו איפה "השעון המדבר".

מיד באותו רגע נשמעו דפיקות על הקיר שלאן, וצעקה איזומה נשמעה: "יא

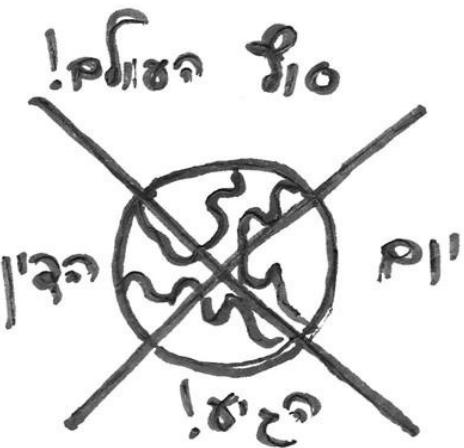
חתיכת אידיות! השעה 10:30 לפנות בוקר!!!".

שלושה משוגעים רוצים לבורוח מבית משוגעים.

המשוגע הראשון אומר: "אם הגדר תהיה נמוכה מקפוץ מעלייה".

המשוגע השני אומר: "אם הגדר תהיה גבוהה נחל מתחתייה".

המשוגע השלישי מציז החוצה ואומר: "חברה, אי אפשר לבנות, אין גדר".

ריחות שאני אהבת / נעם ברק

ריחות שאני אהבת
ריח של ים יפה
וריח של עוגה וקפה.
ריח של אהבה
ופסיפורה טובה
ריח של שוארמה בסיר
וריח של בושם אדיר
ריח של ים ההולדת של
וריח מתנות רק בשבייל
והכי מהכל – ריח החיים.

